

רַבִּי עֲקִיבָא
וּמַצּוֹת יָדַיִם.

מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ
שֶׁל אֶהֱבֵת ה'
בְּבֵית הָאֲסוּרִים.

סִיפּוֹר מְרִגֵּשׁ עַל גְּדוֹל
יִשְׂרָאֵל, רַבִּי עֲקִיבָא, וְעַל
הַגְּדוּלָּה לְהֵנָּשׁ יִתְבָּרֵךְ
וּלְמַצּוֹתָיו.

לימוד תורה בכל מקום

מספרים חכמינו זכרונם לברכה:
כאשר רבי עקיבא הגדול ישב בבית
האסורים (בכלא), הוא לא הפסיק
לאהוב את ה' ולהתפלל. גם בכלא
הקר, לבו היה מלא באור התורה.

התלמיד המסור

לְרַבִּי עֲקִיבָא הָיָה תַלְמִיד צַדִּיק
שָׂאֵהָב אוֹתוֹ מְאֹד, שְׁמוֹ הָיָה
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הַגִּרְסִי.

בְּכָל יוֹם וַיּוֹם הָיָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
מִגִּיעַ לְבֵית הָאֲסוּרִים בְּמִסִּירוֹת
כְּדִי לְהַבִּיא לְרַבּוֹ אוֹכֵל וּמַיִם.

מַיִם לְשִׁתָּה וְלַמָּצוּוֹה

הַמַּיִם שֶׁרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הֵבִיא הָיוּ חֲשׁוּבִים מְאֹד! הֵם נֹעְדוּ לְשְׁנֵי דְבָרִים:

ז. לְנִטִּילַת יָדַיִם – כְּדֵי
שְׁיֹכֵל לְבָרֵךְ וּלְאַכּוֹל אֶת
הַלֶּחֶם בְּקִדּוּשָׁה וּבִטְהָרָה,
מִתּוֹךְ אֲהַבֶּתָּה'.

ו. לְשִׁתָּה – כְּדֵי שֶׁרַבִּי
עֲקִיבָא יַחֲיָה וְיִהְיֶה
וְיִהְיֶה בָּרִיא.

יום אחד, בַּפְתַּח הַכְּלָא...

יום אחד הגיע רבי יהושע כהרִגְלוֹ, עם אוֹכַל וּמִים. לִפְתָּע, עָצַר אוֹתוֹ הַסּוֹהֵר (הַשּׁוֹמֵר בַּפְתַּח).
"תִּרְאֶה לִי מָה הֵבֵאתָ הַיּוֹם!" צָעַק הַשּׁוֹמֵר בְּקוֹל כּוֹעֵס.

הַחֲשָׁד שֶׁל הַשּׁוֹמֵר

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הָרָאָה לַשּׁוֹמֵר בְּתַמִּימוֹת: "רַק מַעֲט אוֹכֵל וּמַעֲט מַיִם לְרַבִּי".

אָבֵל הַשּׁוֹמֵר חָשַׁד בּוֹ וְאָמַר: "יֵתֵר מַדֵּי מַיִם הֵיבֵאתָ הַיּוֹם! לֹא טוֹב! אוֹלֵי אַתָּה רוֹצֶה לְרַכּוֹךְ אֶת הָאֲדָמָה בַּמַּיִם וּלְחַפּוֹר מַחִילָה לְהַבְרִיחַ אֶת רַבִּי עֶקֶיבָא?!".

גזרה אכזרית

רבי יהושע ניסה להסביר בנוחת
שרבי עקיבא זקוק למים, אבל
השומר סירב להקשיב.

”שפוך חצי מכמות
המים לארץ!
פקד השומר.”

”החצי הנותר יספיק לו בהחלט”.

מקבלים את הדין מתוך אמונה
בצער רב, נאלץ רבי יהושע לשפוך
חצי מהמים היקרים. הוא ידע שהכל
מאת ה', התפלל בלבו לישועה,
ונכנס אל תוך הכלא עם מעט המים
שנותרו.

המפגש בתא

רבי יהושע נכנס אל תאו של רבי עקיבא, והגיש לו באהבה את האוכל ואת המים. רבי עקיבא, שרצה לקיים מיד את מצות נטילת ידים כדי לאכול, הביט בכד.

פליאתו של רבי עקיבא

רבי עקיבא ראה שכנמות המים
מעטה מאוד. הוא שאל את תלמידו
"תלמידי היקר, מָה אַתָּה עוֹשֶׂה?
הֲרִי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁאֲנִי זָקֵן, וְאֲנִי צָרִיךְ
לְשִׁתּוֹת כֶּדִי שְׂיִהְיֶה לִּי כַח לְחִיּוֹת.
לְחִיּוֹת. מִדּוּעַ הֵבֵאתָ לִּי כָל-כָּךְ
מִעֵט מַיִם הַיּוֹם?"

הַתְּלִמִּיד מִסְבִּיר אֶת מָה שֶׁקָּרָה

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, עִם דְּמָעוֹת בְּעֵינָיו,
עָנָה מִיד: "אֲנִי מִצְטָעֵר, רַבִּי,
זֶה לֹא בְּאַשְׁמָתִי!"
וְאִזּוֹ סִיפֵר לְרַבִּי עֲקִיבָא אֶת כָּל
שֶׁעָשָׂה לוֹ הַנְּשׁוּמֵר וְעַל הַמַּיִם
שֶׁנִּשְׁפְּכוּ לָאָרֶץ.

הדילמה - מה עושים עכשיו?

אם ייטול ידים כדי
לאכול את הלחם –
לא ישארו לו מים
לשתות!

אם ישתה את המים –
הוא לא יוכל ליטול ידים
ולכן אסור יהיה לו
לאכול את הלחם.

רבי עקיבא הבין שעכשיו יש מספיק מים רק
לדבר אחד... מה הייתם עושים ילדים?

המרוטה

ההכרעה: אהבת המצוה

רבי עקיבא ענה ללא היסוס:
הוא ישתה את המים בשביל
לחיות (כי התורה מצוה עלינו
לשמור על החיים), אך בגלל
שלא נשארו מים לנטילת ידיים
ידיים – הוא פשוט לא יאכל
מהלחם כלל אלא יצום!

התלמיד נבהל: "אבל רבי, אתה
זקן וחם, אתה תסכן את חייך בלי
לאכול!"

אמר ר' עקיבא

חיבוב המצווה ללא פשרות

אבל רבי עקיבא לא וויתר על הלכה אחת.
באותו יום הוא השתמש במים כדי לשתות ולחיות,
אך לאך לא אכל תיפה של אוכל!
הוא אמר את המשפט המדהים הבא:

**"ראויה מצות נטילת ידיים, שאני
אתייסר בשבילה (אסבול רעב),
ולא אוכל לחם היום בלי נטילה!"**

הַלָּקָה שֶׁלָּנוּ: כַּמָּה אָנוּ אוֹהֲבִים אֶת ה'!

ילדים יקרים, כמה גדולה מסירות
הנפש ואהבת ה' של רבי עקיבא!
הוא היה מוכן לרעוב, ובלבד שלא
לעבור על מצוה אחת של חכמים.

★ כשאנו נוטלים ידיים או מקיימים
מצוה, ניזכר באור הקדוש של רבי
עקיבא, ונעשה זאת מתוך שמחה
עצומה ואהבה להשם!

